

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204133
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118204133.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, proti žalovanému H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX J., o zaplatenie 976,97 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp/69/2018 - 52 zo dňa 20.09.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu.
2. Vyslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.
3. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ustanovením § 1 ods. 2 písm. d/, § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.
4. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný uzavrel s Poštovou bankou a.s. dňa 26.02.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere s názvom „Dostupná pôžička“. Z tejto zmluvy vyplýva, že žalovanému bola poskytnutá pôžička vo výške 1.000,- Eur, ktorú mal splatiť v 72 mesačných splátkach vo výške 30,62 Eur. Termín konečnej splatnosti - 25.02.2020, celkové náklady spotrebiteľa mali predstavovať sumu 888,86 Eur, ročná úroková sadzba - 25,50 %, RPMN - 28,70 % a priemerná hodnota RPMN - 25,82 %. Splátky boli splatné do 25. dňa v kalendárnom mesiaci.
5. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 10.11.2014 adresovanej žalovanému vyplýva, že je tento vyzývaný k okamžitej úhrade sumy 1.113,39 Eur. Z „Upozornenia - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 23.10.2014 (s preukazom o zaslaní žalovanému), bol žalovaný upozornený na omeškanie so splácaním úveru a na možnosť predčasného zosplatenia.
6. Žalobca súdu prvej inštancie predložil prehľad splátok a úhrad, z ktorého vyplýva, že zo strany žalovaného bola uhradená suma 124,28 Eur.
7. Výzvou zo dňa 25.06.2018 (č.l. 44) požiadal súd žalobcu, aby v lehote 10 dní zaslal súdu všetky doklady a výstupy z registrov, ktorými sa overovala bonita žalovaného.

8. Na výzvu žalobca žiadnym spôsobom nereagoval.

9. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 malo dôjsť k postúpeniu uplatňovanej pohľadávky z Poštovej banky a.s. na žalobcu.

10. Cieľom ust. § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.).

11. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

12. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod.

13. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predĺžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

14. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver.

15. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať.

16. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

17. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

18. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 1As30/2015 i na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/72/2017. Konštatoval, že v prejednávanej veci žalobca súdu žiadne doklady, ktorými by overoval bonitu žalovaného nepredložil. V zmluve o poskytnutí úveru sú poskytnuté nasledujúce údaje o žalovanom (bez preukázania): zamestnanec s čistým príjmom 330,- Eur mesačne. Súd prvej inštancie bol teda presvedčený, že v prípade ktorý nastal a v ktorom žalobca poskytol úver bez akéhokoľvek relevantného skúmania finančnej a sociálnej situácie, je nutné urobiť záver, že poskytnutý úver je bez úrokov a poplatkov a bez možnosti jeho platného predčasného zosplatnenia. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že postup a podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v ustanovení § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. Ak v prejednávanej veci súd dospel k záveru, že k platnému predčasnemu zosplatneniu úveru nedošlo, nemohla byť pohľadávka predmetom postúpenia a tak aktívne legitimácia žalobcovi nesvedčí.

19. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalobca v konaní úspešný nebol, nárok na náhradu trov konania nemá a úspešnému žalovanému súd prvej inštancie tento nárok nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

20. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne svoje odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ C.s.p. Žalobca dal do pozornosti odvolacieho súdu skutočnosť, že k posudzovaniu bonity žalovaného došlo v čase poskytnutia úveru. Výdavky žalovaného boli overované v úverovom registri podľa ktorého žalovaný nemal žiadne iné výdavky. Výdavky klienta boli overené dopytom do úverového registra podľa reportu klient nemal žiadne existujúce úvery. Príjem klienta bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne, pričom banka sa dopytovala na 90 % deklarovaného príjmu ako odchytku nepriameho overenia príjmu v sociálnej poisťovni. Tento príjem bol potvrdený a banka akceptovala klientom deklarovaný príjem vo výške 330,- Eur. Podľa dát z EOS KSI nemal klient evidované žiadne spisy. Finančná analýza platná v tom čase bola vyhovujúca pre poskytnutie nového úveru vo výške 1.000,- Eur na 72 mesiacov s mesačnou splátkou vo výške 28,- Eur. Zároveň žalobca v prílohe zaslal dokumenty týkajúce sa posudzovania bonity žalovaného žalobcom, a to výpis z evidencie EOS-KSI, credit report SRBI a výpis zo Sociálnej poisťovne. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že nie je pravdou tvrdená skutočnosť súdu 1. inštancie, že žalobca nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Rovnako tak na základe vyššie uvedených skutočností sa nemožno žiadnym spôsobom stotožniť s argumentáciou súdu, že žalobca tak hrubo porušil povinnosti mu vyplývajúce z ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Je zrejmé, že bonita žalovaného bola bankou skúmaná. Zároveň žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, a na článok obsiahnutý v časopise „Súkromné právo 1/2015“, v ktorom sa uvádza, že slovenská právna prax sa ešte podľa názoru autora Doc. JUDr. Kristiána Čacha PhD. LL.M. neustálila. Podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu klienta. Podľa názoru najvyššieho súdu nejde v prípade § 92 ods. 8 zákona o bankách o kogentné ustanovenia v tom zmysle, že by si ho strany nemohli zúžiť. Doslovne najvyšší súd uvádza, že predmetné ustanovenie poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke. Netvrdí, že by podmieňovalo možnosť postúpenia pohľadávok týmito podmienkami a nezdá sa, že by ich považoval za podmienky platnosti postúpenia. Najmä nie je zrejmé ako sa z normy, ktorá umožňuje cedovať pohľadávky aj na iné osoby ako je banka a aj bez súhlasu klienta stala norma, ktorá všeobecne podmieňuje platnosť cesie pohľadávky bez ohľadu na subjekt postupníka, či súhlas dlžníka. Už samotný textuálny výklad predmetného ustanovenia indikuje, že právnym následkom v danej norme nie je môže postúpiť, ale môže postúpiť aj inej osobe ako je banka a to aj bez súhlasu klienta. Účelom ustanovenia § 92 zákona o bankách je podľa názoru žalobcu úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2018 sp.zn. 27Co/31/2018 a citoval body 9, 10, 11 a 12 uvedeného rozhodnutia. Čisto hypoteticky podporne, ak by žalobca pripustil, že § 92 ods. 9 zákona o bankách diktuje podmienky platnosti postúpenia tak potom žalobca tvrdí, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 10.11.2014 bola zároveň písomnou výzvou banky a to v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V tomto dal do pozornosti skutočnosť, že žalovaný bol v omeškaní už od 25.03.2014. Žalovaný bol tak do dňa postúpenia, t.j. do 13.06.2017 jednoznačne viac ako 90 dní v omeškaní s plnením jeho peňažného záväzku. Žalobca respektíve jeho právny predchodca trvá na skutočnosti, že si splnil svoju povinnosť v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Preto žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu 1. inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie alebo alternatívne, aby žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na úhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

21. Ako prílohu k odvolaniu žalobca pripojil dáta dopytu z výpisu registra klientskych informácií.

22. Odvolanie žalobcu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Zo strany žalovaného vyjadrenie do spisu doručené nebolo.

23. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu 1. inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.02.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca žiadal zaviazať žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť mu istinu 976,97 Eur s príslušenstvom, a zároveň uhradiť trovy konania. Žalobca k žalobe pripojil prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok III/2017 zo dňa 13.06.2017, ktorá sa mala týkať žalovaného. Zároveň pripojil listinu obsahujúcu aktuálny stav úveru ku dňu 07.06.2017 podací hárok č. EPH003308667 doručenkou týkajúcu sa zásielky adresovanej žalovanému, ktorá bola uložená dňa 13.11.2014 zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote a bola vrátená dňa 02.12.2014. Zároveň predložil žalobca obchodné podmienky pre úver - dobrá pôžička, Zmluvu o postúpení pohľadávok č. III/2017 medzi Poštovou bankou, a.s., a terajším žalobcom zo dňa 13.06.2017, predpis splátok v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX, sadzobník poplatkov poštovej banky od 01.02.2014, upozornenie zo dňa 24.10.2014 adresované žalovanému, výzva na splatenie dlžnej časti úveru, všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.02.2014, Zmluvu o úvere dostupná pôžička zo dňa 26.02.2014, ide o Zmluvu č. 1479984246, výška úveru je 1.000,- Eur, výška mesačnej splátky je 32,62 Eur, dátum prvej platby do 23.01.2014 ďalšie platby k 25. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti úveru 25.02.2020, počet splátok 72, úroková sadzba v percentách 25,50, RPMN banky v percentách 28,70, priemerná RPMN na trhu v percentách 25,82, celková výška nákladov 888,86 Eur, číslo úverového účtu XXXXXX-XXXXXXXXXX a číslo osobného účtu je to isté, ale je ešte lomené aj 6500.

25. Na čl. 44 spisu sa nachádza výzva adresovaná žalobcovi zo dňa 25.06.2018, ktorá mu bola doručená dňa 26.06.2018 z ktorej vyplýva, že súd prvej inštancie vyzval žalobcu prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaslal všetky doklady a výstupy z registrov, ktorými sa overovala bonita žalovaného. Odpoveď na túto výzvu v lehote 10 dní, ale ani do rozhodnutia súdu prvej inštancie zaslaná nebola. Žalobca teda nezaslal súdu prvej inštancie doklady preukazujúce overovanie bonity žalovaného. Doklady pripojil až k svojmu odvolaniu. Rozsudok vo veci bol vyhlásený dňa 20.09.2018, kedy už márne uplynula lehota na predloženie dokladov.

26. Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom dňa 26.02.2014 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

27. Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom dňa 26.2.2014, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch alebo registra na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

28. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

29. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení

týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

30. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190), posudzoval dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti, upravenej v článku 8 smernice 2008/48, preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta, právnym predchodcom žalobcu. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, zákon č. 129/2010 Z.z. a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že bonitu žalovaného jeho právny predchodca náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca bol súdom vyzvaný na predloženie dôkazov, žiadne dôkazy však súdu vo vzťahu k otázke skúmania bonity žalovaného nepredložil.

32. Žalovaný až v odvolaní predložil doklady, že bonita žalovaného v čase poskytovania úveru bola zisťovaná. Výdavky žalovaného boli overované v úverovom registri podľa ktorého žalovaný nemal žiadne iné výdavky. Podľa reportu klient nemal žiadne existujúce úvery a žalobca tvrdil, že klient bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne, pričom banka sa dopytovala na 90 % deklarovanej príjmu. Tento príjem bol potvrdený a banka akceptovala klientom deklarováný príjem vo výške 330,- Eur. Podľa dát EOS - KSI nemal klient evidované žiadne spisy. Ako prílohu k odvolaniu predložil žalobca výpis z evidencie EOS - KSI, credit report SRBI a výpis zo Sociálnej poisťovne. Odhliadnuc od toho, že uvedené údaje doručil žalobca až v odvolacom konaní uvedené nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné akcepty napríklad počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky žalovaného, a mohol si urobiť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy, nešlo o riadne preukázanie splnenia si povinností uloženej právnomu predchodcovi žalobcu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Nie je smerodajné aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ, teda právny predchodca žalobcu pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Poskytnutie úverových pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti. Pritom nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda až sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinností konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzavretí zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom domácom rozpočte

dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný domáci rozpočet a to ako stranu príjmov tak stranu výdavkov a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver, t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

33. Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru je správny.

34. Z ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 13.6.2017, kedy mala byť pohľadávka z Poštovej banky a.s., postúpená na žalobcu vyplýva, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a/, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktoré sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

35. Súd prvej inštancie teda správne dospel k záveru, že v prejednávanej veci k platnému predčasnemu spoplatneniu úveru nedošlo, preto nemohla byť pohľadávka predmetom postúpenia a tak aktívna vecná legitímácia žalobcovi nesvedčí.

36. K odvolacej námietke žalobcu, že v danom prípade mal súd prvej inštancie aplikovať ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. nie je dôvodná. Súd prvej inštancie toto ustanovenia neaplikoval. Tak ako odvolací súd uviedol vyššie, aplikoval ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., čo odvolací súd považuje za správne.

37. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

38. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

39. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú. Neúspešný žalobca nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/544/2015.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.